

отъ либералнитѣ оратори си позволи, да нарече адвокатитѣ въобще «скакалци», испаднаххъ въ слабостъ нѣкои отъ консервативнитѣ членове, и излѣзохъ докачени изъ Камарата, което даде поводъ щото всичкитѣ почти членове на тая група съ духовенството на чело, да подадхъ на председателя на Съборътъ единъ писменъ протестъ противъ пагубний за народа пхтъ който билъ хванхъ Съборътъ; съ това поискахъ — и то съвсѣмъ невинно и благонамѣренно — да се отдѣлятъ на страна като единъ свѣтильникъ посредъ съвременната бура, и да почакатъ времето и редътъ си, а на дѣло тѣ — противъ сумнѣнията на нѣкои — показахъ съ тая си постѣпка, че сж наистина независими отъ властѣта. Но Съборътъ си послѣдва правилно работата нататкъ до самиятъ край на Конституцията, и консервативнитѣ можихъ да се увѣрятъ че сж постѣпчили не съвсѣмъ тактически и се завърнахъ пакъ, та присѣдствувахъ на послѣднитѣ засѣдания.

Подъ край, когато се рѣшаваше послѣдний членъ отъ Конституцията самитѣ главатарѣ отъ либералната група настояхъ да се нетури срокъ за неприкосновеностѣта на Конституцията. Тѣ, по моето мнѣние, направихъ това 1⁰ защото се не страхувахъ че български представители могатъ кога да е да посегнатъ върху свободнитѣ установления на Конституцията, и 2⁰ защото споредъ скоростѣта на разискванията предполагахъ, че все трѣбва да сж се вмѣкнхли нѣкои погрешки, и не искахъ да ги оставятъ съ години, — и съ това тѣ показахъ наистина похвално самосъзнание и безпристрастие.

Плодътъ отъ първийтъ тоя Учредителенъ Съборъ въ Търново — Българската Конституция — узаконява административното преобразование территорията на Княжеството: на префектури, околии и общини върху начала на самоуправление и зобщо за общинитѣ.

Българскій Князь неможе безъ съгласието на Народний Съборъ да бжде същевременно управителъ на друга държава, той сподѣля законодателната властъ съ Народното представителство, тѣй също и правото за амнистия; той неможе да смегчава наказаніята на осѣденитѣ министри, и неговитѣ наредби немогатъ да иматъ сила безъ подписътъ на надлежний